



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж.10119/10
Дана: 19. јануара 2011. године
НОВИ САД

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Драгана Скока и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари **предлагача В.Ђ.** из Н.П., против **противника предлагача А.Ј.** из Н.П., чији је пуномоћник Р.М.Г., адвокат у Н.П., **ради признања стране судске одлуке**, одлучујући о жалби противника предлагача изјављеној против решења Вишег суда у С.М. П.... од 2.9.2010.године, у седници већа одржаној дана 19. јануара 2011.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ЖАЛБУ ОДБИЈА као неосновану и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у С.М. П.... од 2.9.2010.године.

Образложење

Решењем Вишег суда у С.М. П.... од 2.9.2010.године призната је правноснажна пресуда суда у Р., Краљевина Холандија, пословни број .../Ф1 РК... од 6.1.2006. године.

Против првостепеног решења противник предлагача је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Жалба противника предлагача није основана.

Апелациони суд је испитао побијано решење у смислу чл. 372. ЗПП-а и нашао да нема битне повреде одредаба парничног поступка на коју указује жалилац, као ни повреда из чл. 361. ст. 2. т. 1., 2., 5., 7. и 9. ЗПП-а и повреде материјалног права, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а чињенично стање је правилно и потпуно утврђено.

У проведеном поступку утврђено је да је дана 6.1.2006. Општински суд у Р., Краљевина Холандија, донео пресуду под бројем/Ф1 РК...., којом је овде противник

предлагача обавезан да овде предлагачу на име доприноса за трошкове неге и васпитања малолетног детета почевши од 7.9.2005. године, па за убудуће, месечно исплаћује износ од 200 евра, који се повећава сваком доплатом која противнику предлагача на основу закона и других прописа ради малолетног детета може бити исплаћена. Истом одлуком предвиђено је да ће допринос сваке године почев од 1.1.2006. године бити коригован на основу законом утврђене индексације и пресуда је проглашена извршном без одлагања. Пресуда садржи печат о правноснажности, као и апостиљ предвиђен Хашком конвенцијом о укидању потребе легализације страних јавних исправа.

Жалилац указује на битну повреду одредбе члана 361. ст.2. т.12. ЗПП-а, наводећи да су разлози наведени у решењу првостепеног суда противуречни. Утврђење првостепеног суда да не постоји искључива надлежност домаћег суда нити сумња у фактичку узајамност између Републике Србије и Краљевине Холандије није у супротности са утврђењем да између ових држава не постоји уговор који регулише искључиву надлежност. Према одредби члана 92. ст.3. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља узајамност у погледу признања стране судске одлуке се претпоставља док се супротно не докаже, па непостојање међудржавног уговора ни на који начин не доводи у сумњу претпоставку узајамности и не чини првостепено решење противуречним.

Противник предлагача жалбом указује да је суд пропустио да утврди чињеницу држављанства предлагача, што би било од значаја за оцену надлежности суда Републике Србије. Приликом покретања поступка за признање судских одлука суда Краљевине Холандије предлагач је поднела доказ о држављанству. Према члану 81. ЗРСЗ, за оцену надлежности од значаја су чињенице које постоје у време када поступак почиње да тече тако да првостепени суд није требао поново утврђивати држављанство странке. Жалилац истиче да је првостепеном суду морала бити позната чињеница да југословенско држављанство више не постоји иако Закон о решавању сукоба закона говори управо о том држављанству. Како је Закон о решавању сукоба закона ступио на снагу 1983. године, а у међувремену је дошло до сецесије појединих република, СФР Југославије бројним прописима регулисано је питање државног континуитета. Уставном повељом државне заједнице Србије и Црне Горе („Службени лист Србије и Црне Горе“ број 1/2003), у члану 64. одређено је да се закони СР Југославије (правног наследника СФРЈ) примењују као закони Србије и Црне Горе. Да је Република Србија држава следбеница Државне заједнице Србије и Црне Горе произилази из одредбе члана 60. ст.4. и ст.5. Уставне повеље. У таквом друштвеном контексту, тумачењем Закона о решавању сукоба закона и појединих његових одредаба, долази се до закључка да се термин југословенско држављанство односи на држављанство домаће државе, а то је у време подношења предлога Република Србија, па нема сумње да је предлагач доказао чињеницу држављанства.

Коначно, чињеница да прималац издржавања није више малолетан није од значаја, јер је у моменту доношења одлуке пред судом у Р. прималац издржавања био малолетан, а овај суд само потврђује правноснажну одлуку страног суда, не улазећи у меритум одлуке уколико није супротан правном поретку Републике Србије.

Према оцени Апелационог суда првостепени суд је правилно применио све релевантне одредбе материјалног права из чл.86. до 92. ЗРСЗ. Неосновано жалилац наводи да се првостепени суд позвао на погрешне одредбе материјалног права, које немају утицај на одлуку у овој правној ствари. Напротив, одлучујући о испуњености услова признања стране судске одлуке из члана 89. ЗРСЗ, првостепени суд је морао да

утврди да ли у конкретном случају постоји искључива надлежност суда Републике Србије, па је цитирао и одредбе закона које прописују искључиву надлежност домаћег суда.

Коначно, противно наводима жалбе, овај суд налази да је у првостепеном поступку правилно оцењена испуњеност услова из члана 89. ЗРСЗ. Наиме, не постоји искључива надлежност суда Републике Србије у споровима о законском издржавању деце, што се види из формулације члана 67. ЗРСЗ, чиме је испуњен услов прописан чланом 89. ЗРСЗ.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе, па је нашао да су без утицаја на правилност и законитост одлуке првостепеног суда.

На основу свега изнетог, у складу са чланом 101. ЗРСЗ, а применом одредбе из члана 387. тачке 2. ЗПП-а, Апелациони суд је жалбу противника предлагача одбио као неосновану и потврдио првостепено решење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-судија,

Бранислава Апостоловић, с.р.
Зто:

остало